

tule õhk neid emale kannab; monnel, kui
woilille seemnel, kerged sulleksed küles, et
kui wähhä lehkab, neid senna tenna aetakse;
armastawad ka lapsokessed neid tule kätte
puhhuda, ja aitawad nenda, ilma tead-
matta, pissut ikka kaja nou korda sata.
Monnel laiad tiwad küles, kui männi,
kuse- ja wahtra-puu seemnel. Kui kanged
tuled puhhurwad; kui tulispaist keik maast
ülleskeritab, kõrgesse kannab, ja parrast
laiali mahha pillab: siis kaja omma semet
külwamas. Siis hulk semekesi, mis siin
ei näegi, taewa tule kões otsigo uiumas ja
lendmas; langewad wemmad senna tenna
mahha; ning tolm, mis tuul tõstnud, rut-
tab neid kinnikatma. Parrast siis tulles
rohhi peäle, kaja külwi kastma; ning saab
nendagi, põllo ja nurme peäl, orgudes ja
mäggedes, jälle se sanna tõeks: et muist
tede peäl lindudest süakse; muist
ohhakatist lammatakse, muist kal-
jo peäle arrakuwab; agga et ka

muist hea Ma peäle kukub, ning
saakordse wiija kannab.

On weel teistsugugu seemneiwwi, mis wä-
ga sured ja raske, et tuul neid ei jaksa
arrakanda; agga need siis jälle ümmargus-
sed ja silledad, et ehk isseienesest ehk inni-
messe ja ellaja jallaputumissest emale we-
rewad. On teistel pissikesed kogud ehk
küned küles, kui on takjattel; need siis hak-
kawad ellajotte willast ehk inimesse ridist
finni ning kantaakse emale; nühhib neid lam-
mas omma seljast, noppib neid innimenne
omma ridist ärra, ning külwatakse neid sed-
dawisi teise kohta ilma teadmatta ja taht-
matta. Mitto seemnetärra ka linnud ja
muud lomad ennese sisse nelawad, mis nen-
de kõhust ja sooltest ilmaseedmatta läbbikäi-
wad ja teise kohta mahbalangewad. Nenda
nâme monnikord immetelledes, kõrge müri-
de ja tornide otsas kirsipuid, pihlakaid ja
muud teisi kaswawad. Kes neid senna is-
tutanud muud kui linnoksed! Seddawisi